



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 581/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov, Krajského súdu v Prešove v súvislosti s dovolaním sťažovateľa podaným proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 179/2012 z 28. novembra 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 1/2015 z 8. októbra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a

čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“), Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v súvislosti s dovolaním sťažovateľa podaným proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Co 179/2012 z 28. novembra 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 1/2015 z 8. októbra 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 24. januára 2014 podal prostredníctvom okresného súdu dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 8 Co 179/2012 z 28. novembra 2013. Dovoláním napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 16 C 309/2007-155 z 11. októbra 2012, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 10 212,50 €.

Sťažovateľ ďalej v časti sťažnosti zmätočne uvádza, že o jeho dovolaní nebolo dosiaľ zákonným spôsobom rozhodnuté, čím zo strany všetkých konajúcich súdov dochádza k úmyselnému vytváraniu prieťahov v konaní, a zároveň poukazuje na skutočnosť, že najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 1/2015 z 8. októbra 2015 porušil jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu, keď rozhodol o zastavení dovolacieho konania.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti poukázal na „úmyselne nezákonné a protiústavné konanie“ okresného súdu, ako aj na nezákonné zloženie senátu krajského súdu, ktoré však nekonkretizoval.

V závere svojej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhuje vo veci vydať nález, ktorým ústavný súd vysloví porušenie označených základných práv a práv „Okresným súdom Prešov, Krajským súdom Prešov a Najvyšším súdom Slovenskej republiky“ a prizná mu „spravodlivé zadosťučinenie vo výške 10 000“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania sa musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie navrhovateľa advokátom, ak tento zákon neustanovuje inak. V splnomocnení sa musí výslovne uviesť, že sa udeľuje na zastupovanie pred ústavným súdom.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Ústavný súd môže prijať na ďalšie konanie len taký návrh na začatie konania, ktorý obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde.

Z hľadiska predbežného prerokovania sťažnosti je podstatný najmä § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na

začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 8/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

V odôvodnení sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľom 23. novembra 2015 sťažovateľ namieta postup konajúcich súdov, avšak namietaný postup nijak nekonkretizuje. V petite sťažnosti označuje ako porušovateľov konajúce všeobecné súdy, avšak bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom identifikoval konkrétne konania alebo rozhodnutia, ktoré sťažnosťou napáda. Sťažnosť ako celok pôsobí zmätočne a nezrozumiteľne, pričom pre ústavný súd bolo problematické jednoznačne ustáliť predmet sťažnostných námietok.

Sťažovateľ tiež k sťažnosti nepredložil splnomocnenie na jeho zastupovanie advokátom.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa v predložennom znení nemožno považovať za kvalifikovanú sťažnosť, ktorú by ústavný súd mohol prijať po jej predbežnom prerokovaní na ďalšie konanie. Neobsahuje jasný a zrozumiteľný petit ako východisko pre rozhodnutie ústavného súdu, čo je jednou zo všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania pred ústavným súdom podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd pritom opakovane zdôrazňuje, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04).

Ústavný súd pri posudzovaní sťažnosti vzal do úvahy aj skutočnosť, že sťažovateľ už bol ústavným súdom opakovane v súvislosti s jeho skoršími sťažnosťami upozornený na nevyhnutné obsahové náležitosti sťažnosti, a tiež poučený o následkoch ich absencie (naposledy vo veciach vedených pod sp. zn. Rvp 3039/2015 a Rvp 2651/2014). Rovnako tak bol sťažovateľ ústavným súdom opakovane poučený o povinnom právnom zastúpení v konaní pred ústavným súdom, ako aj o mechanizme ustanovovania právneho zástupcu v prípadoch, ak si tohto nemôže sám zvoliť, a žiada o jeho ustanovenie. Aj s ohľadom na tieto skutočnosti už ústavný súd sťažovateľa na odstránenie vytknutých nedostatkov sťažnosti nevyzýval.

Ústavný súd s poukazom na uvedené konštatuje, že sťažnosť vykazuje taký nedostatok náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa obsiahnutými v sťažnostnom petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016